

I PLAY, THEREFORE I AM

Toyisme is geen kunststroming in de traditionele zin van het woord, maar een filosofie van het bestaan, verpakt in kleur en verbeelding. Het is een wereldbeeld dat kunst niet ziet als een uiting van het ego, maar als een speelse manier om de werkelijkheid te bevragen en te herscheppen. De filosofie van Toyisme rust op vier pijlers:

1. Het spel als oorsprong van cultuur

Geïnspireerd door Johan Huizinga's *Homo Ludens* (1938) beschouwt Toyisme spel als een fundamentele, scheppende kracht, geen bijzaak, geen ontspanning, maar de motor van beschaving. Waar de moderne mens het spel heeft gereduceerd tot vrije tijd, herstelt Toyisme de oorspronkelijke betekenis: spel is de ernst van wie durft te dromen.

Het motto van de beweging is niet toevallig "I PLAY, THEREFORE I AM" een speelse omkering van Descartes' "Ik denk, dus ik ben". Waar het cartesische denken het verstand centraal stelt, kiest Toyisme voor de verbeelding, de intuïtie en de vreugde van het onverwachte. Door te spelen, ontdekken we niet alleen de wereld, maar ook onszelf.

2. Anonimiteit als bevrijding

In een tijdperk waarin de kunstenaar vaak belangrijker is dan de kunst, kiest Toyisme voor het tegenovergestelde. Toyisten werken onder pseudoniemen en dragen maskers wanneer zij worden gefilmd of gefotografeerd. Niet om zich te verschuilen, maar om ruimte te maken voor de kunst zelf.

Het masker is geen vermomming, maar een openbaring. Het zegt: "*Hier staat niet iemand; hier staat iemand die kunst maakt.*" Door de persoonlijkheid van de maker naar de achtergrond te laten verdwijnen, kan het werk volledig tot zichzelf komen. De toeschouwer wordt niet afgeleid door roem, biografie of ego, maar wordt uitgenodigd om alleen naar het werk te kijken.

3. Collectiviteit boven individualisme

Toyisme is geen verzameling solitaire geniën, maar een collectief dat samen een visie draagt. De beweging is opgericht als reactie op het 'ego-tijdperk' in de kunst, een tijdperk waarin de persoonlijkheid van de kunstenaar belangrijker werd dan het werk zelf.

In Toyisme is de kunstenaar dienaar van het werk, niet andersom. De kracht van de beweging ligt niet in de roem van een enkeling, maar in de gedeelde taal, de gedeelde regels en de gedeelde droom. Het collectief is geen beperking, maar een bevrijding: binnen het kader van het manifest kunnen individuele kunstenaars hun eigen stem laten horen, zonder dat het geheel versplintert.

4. Het manifest "Moeder" als kompas

Het manifest van Toyisme heet "Moeder". Het is geen dogmatisch voorschrift, maar een levend kompas, een geheim document dat de kernwaarden van de beweging beschrijft. De naam verwijst naar de oorsprong: iedereen komt uit een moeder, en elk kunstwerk in het Toyisme draagt het DNA van dat manifest in zich.

Het manifest is geen ketting, maar een vrijheid. Het biedt een speelveld met duidelijke regels, zodat de creativiteit binnen dat veld tot maximale bloei kan komen. Wie zich aan de regels houdt, ontdekt dat de grenzen niet beperken, maar inspireren. Zoals dat te zien is in elk spel.

Het doel: verbinding, verwondering, veerkracht

Wat drijft deze filosofie? Toyisme gelooft dat kunst meer is dan alleen esthetiek. Kunst is een instrument van verbinding tussen mensen, tussen culturen, tussen droom en werkelijkheid. In een wereld die steeds sneller, harder en individualistischer wordt, biedt Toyisme een tegenwicht: een uitnodiging om te spelen, te verwonderen en samen te creëren.

De drie kernwaarden van Toyisme zijn verbinding, creativiteit en veerkracht. Ze zijn niet alleen thema's in de kunstwerken, maar ook de ervaring die de toeschouwer mag ondergaan. Wie een Toyisme-werk aanschouwt, wordt niet passief vermaakt, maar actief uitgenodigd om mee te denken, mee te voelen en mee te spelen.

In één zin

Toyisme is de overtuiging dat het spel ernstiger is dan de werkelijkheid, omdat het de werkelijkheid herschept en dat kunst niet vraagt om een naam, maar om een blik.

